

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2012. évi november hó 20. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés büntette kísérlete és más bűncselekmény miatt I.rendű vádlott neve ellen indult büntető ügyben a Győri Törvényszék 2012. március hó 30. napján kihirdetett B.3/2011/29. számú **ítéletét megváltoztatja**, az 1 rb. emberölés büntette kísérleteként értékelt cselekményt 1 rb. a Btk.170.§./1/ és /3/ bekezdés I. fordulat szerinti aljas indokból elkövetett testi sértés büntettének minősül.

Ezért és a vádlott terhére megállapított bűncselekmények miatt halmazati büntetésül az első fokon alkalmazott fő- és mellékbüntetések tekintetében kiszabottak.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A I.rendű vádlott neve vádlott által 2012. május hó 24. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban 6.000.- /Hatezer/ Ft bűnügyi költség merült fel, melyet a vádlott felhívásra köteles megfizetni.

I N D O K O L Á S :

A Győri Törvényszék nyilvános, részben folytatólagos / 2011.október 26. napján a helyszínen tartott / tárgyalások alapján hozott és 2012. március 30. napján kihirdetett B.3/2011/29. számú ítéletében I.rendű vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk.166.§ /1/ bekezdésébe ütköző és eszerint minősülő emberölés büntettének kísérletében, a Btk. 322.§ /1/ bekezdésének b) pontjába ütköző és eszerint minősülő 2 rb kifosztás büntettében, a Btk.271.§ /1/ bekezdésébe ütköző és eszerint minősülő garázdaság vétségében és a Btk. 188.§ /1/ bekezdésébe ütköző és eszerint minősülő ittas járművezetés vétségében.

Ezért 4 év börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra, valamint 2 év közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte.

A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által 2010.június 24. napjától 2012. március 30. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította, míg a közúti járművezetéstől eltiltásba 2010. március 8. napjától eltelt időt. Rendelkezett továbbá a bűnjelekről és kötelezte vádlottat 325.825.- forint bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen az ügyész fellebbezést jelentett be a vádlott terhére, az élet elleni bűncselekmény tekintetében annak megállapítása érdekében, hogy az emberölés büntettének kísérletét alkalmas módon követte el, valamint a büntetés súlyosítása, hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása érdekében.

A vádlott enyhítésért, védője az élet elleni cselekmény életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérletére történő átminősítése és enyhítés érdekében fellebbezett.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.44/2012/5-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítva fenntartotta. A védelmi fellebbezést más okból részben alaposnak tartotta.

Indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a III. tényállási pontban leírt cselekmény átminősítését és a vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását.

Indítványozta továbbá a vádlott korábbi büntetéseire vonatkozó ítélet rész kiegészítését az előzményi adatokkal, és a történeti tényállás III. pontjának kisebb korrekcióját.

Eszerint az ítélet 7. oldala első bekezdéséből a cselekmény időtartamára vonatkozó megállapítás mellőzését, tekintettel arra, hogy a tényállásban szereplő cselekménysor 10 másodpercnél több időt vehetett igénybe. Az ítélet 7. oldal második bekezdéséből az utolsó mondat mellőzését, mert az ügyészi álláspont szerint nem tény, hanem jogkérdés, hogy milyen lehetséges következménnyel járhatott volna a légutak hosszabb ideig tartó elzáródása.

A tényállás kiegészítését a sértett nyomozás során tett vallomásaival / nyomozati iratok 281. oldal /, amely szerint „, amikor a vádlott a párna egyik csücskét gyömöszölte a sértett szájába, akkor a sértett alig kapott levegőt.”

A vádhatóság rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a büntetőeljárási szabályok betartásával folytatta le, az ügyet teljeskörűen felderítette. Az I. és II. tényállási ponttal és az abban foglalt cselekmények minősítésével egyetértett.

A tényállás III. pontja vonatkozásában a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítását a maradékcselekmény miatt, a Btk. 17. § /3/ és /4/ bekezdése alapján indítványozta. Figyelemmel arra, hogy a vádlott a szándékolt ölési cselekményt saját

elhatározásából abbahagyta és önkéntes elállása folytán maradt el annak bejezése, a cselekménye a Btk. 170. § /1/ bekezdésébe ütköző és a /3/ bekezdésének I. fordulata szerint minősülő aljas indokból elkövetett könnyű testi sértés büntettének, valamint Btk. 322. § /1/ bekezdés b) pontjába ütköző, és eszerint minősülő kifosztás büntettének minősül.

A büntetéskiszabási tényezők körében további súlyosító körülményként indítványozta értékelni, hogy a vádlottat ittas járművezetés vétsége miatt két alkalommal már elítélték, a Btk. 17. § /2/ bekezdése szerinti enyhítő szakaszt mellőzve, vele szemben az első fokon kiszabottnál hosszabb tartamú szabadságvesztést és közügyektől eltiltást tartott indokoltnak.

Indítványozta 2012. május 24. napjától, a másodfokú határozat meghozataláig eltelt idő beszámítását a kiszabott szabadságvesztésbe, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását.

Az ítélet tábla nyilvános ülésén a Győri Fellebbviteli Főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta. Kiemelte, hogy a tényállás III. pontja tekintetében a vádlott önkéntes elállása folytán csak a maradék cselekményért vonható felelősségre. Az aljas indokból elkövetett könnyű testi sértés vétsége azért állapítható meg terhére, mert a sértett megpróbálta rábeszélni a vádlottat, hogy élettársával szemben tanúskodjon mellette, ekkor az ittas vádlott erre egyre dühösebb lett, ezért bántalmazta a sértettet. A sértett pénzének megszerzésére irányuló szándéka csak a bántalmazást követően alakult ki.

A III. tényállási pont tekintetében a fellebbviteli főügyészség rámutatott, hogy az aljas indok az élet elleni cselekmény vonatkozásában is fennállna.

Az átiratban foglaltaknak megfelelően enyhítő szakasz alkalmazása nélkül a kiszabott fő- és mellékbüntetés súlyosítását tartotta indokoltnak.

A vádlott védője az ítélet tábla nyilvános ülésén perbeszédében az eltérő minősítés iránt nem tartotta fenn a fellebbezését.

Az enyhítő körülmények nagyobb nyomatékú értékelésével elsődlegesen védence büntetésének további enyhítését, másodlagosan a feltárt súlyosító és enyhítő körülményekre figyelemmel az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott felszólalásában életveszélyt okozó testi sértés büntetteként kérte értékelni a cselekményét, mert nem állt szándékában megölni a sértettet. Elismerte, hogy a sértett nyakának megütésével akár életveszélyes sérülést okozhatott volna, tettét azzal magyarázta, hogy erősen ittas volt és a sértett arra kérte, hogy tanúskodjon az élettársa ellen. Kérte figyelembe venni a 67%-os rokkantságát, az előzetes letartóztatásban eltöltött időt, hogy a sértett csak a bántalmazása miatt állította a pénz kérését.

Az ítélet tábla a kétirányú fellebbezések alapján a Be. 348.§ /1/ bekezdése szerint a Győri Törvényszék ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált, és ennek eredményeként a fellebbviteli főügyészség minősítés változtatásra vonatkozó indítványát tartotta alaposnak.

A büntetés súlyosítását célzó ügyészi, és az enyhítés iránti védelmi fellebbezést nem találta alaposnak.

Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást törvényesen folytatta le, és a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban, megalapozottan állapította meg, érdemi felülvizsgálatot alkalmatlanná tévő eljárásjogi vagy megalapozatlansági hibát nem vétett. A megalapozottságot az érdekelték nem vitatták a tényállás egyik pontjára nézve sem

A megalapozott döntéshez szükséges bizonyítást a törvényszék lefolytatta, ennek eredményeként valamennyi releváns, rendelkezésre álló bizonyítékot beszerezte és figyelembe vette, az ítéletében ismertette a feltárt bizonyítékokat és értékelésükről számot adott,

Az I. és II. tényállási pontokban foglalt tények összhangban állnak a vádlott aggálytalan beismerő vallomásával és a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokkal.

A tényállás III. pontját a személyi bizonyítékok, a szakértői vélemények, okirati bizonyítékok és a helyszíni szemle adataival történt összevetése útján, mérlegeléssel állapította meg.

Az ügy alapos felderítése érdekében részletes bizonyítást vett fel, a vádlott és a sértett vallomásai közti eltéréseket szembesítésekkel és elétárással megkísérelte tisztázni, helyszíni tárgyalást és szemlét rendelt el, kihallgatta az alapszakvéleményt készítő orvosszakértőt a sértett és a vádlott sérüléseinek keletkezésére, a vádlott elmeállapotára és a börtöntűrő képességére nézve az orvosszakértői vélemények kiegészítését rendelte el, valamint tanúkat hallgatott meg.

A vádlott, a sértett és a tanúk vallomásait elemezte, a bizonyítékokból levont következtetését helytállóan megindokolta. Számot adott az értékelés során arról, hogy a vádlott védekezését mely részeiben milyen indokkal fogadta el. Okszerűen állapította meg, hogy a sértett túlzó kijelentései a tényállás alapjául azért nem fogadhatók el, mert a vallomásai között valóban törés áll fenn, későbbi kihallgatásakor olyan részleteket is említett, amelyeket korábban nem, ezért vallomásának csak a következetes részeire lehetett tényállást alapítani.

A kifejtettekből következően az ítélet tábla megalapozatlansági hibát nem észlelt, csak kisebb pontosításokat tartott szükségesnek. A fellebbviteli főügyészség indítványnak megfelelően az ítélet személyi részét a vádlott korábbi büntetésire vonatkozó adatokkal kiegészítette azzal, hogy

- a vádlottal szemben a Győri Városi Bíróság a B.272/1994/2. számú, 1994. április 26. napján jogerőre emelkedett végzésével közúti baleset gondatlan okozásának vétsége miatt 6.400,- Ft pénzbüntetést szabott ki,
- a Soproni Városi Bíróság B.460/1995/3. számú, 1995. szeptember 25. napján jogerőre emelkedett ítéletével ittas járművezetés vétsége miatt 10.000,- Ft pénzbüntetésre és 2 év közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte,
- a Soproni Városi Bíróság B.466/1992/2. számú, 1999. augusztus 10. napján jogerőre emelkedett végzésével tartás elmulasztásának vétsége miatt 2 évre próbára bocsátotta.

Az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállást annyiban korrigálta, hogy mellőzte az ítélet 7. oldala első bekezdéséből azt a megállapítást, mely szerint a sértett fejének leszorítása a párnával legalább 6-10 másodpercig tartott.

Az ítélet ezen megállapítása a vádlott szubjektív érzékelésén alapul, amely tényként nem fogadható el amiatt sem, mert a vádlottnak a cselekmény elkövetésekor fennálló közepes- súlyos fokú ittassága az érzékelési képességét nagymértékben bizonytalanná tette.

A helyesbített tényállás ennek megfelelően a következő mondattal kezdődik: „A pontosabban meg nem határozható ideig tartó cselekmény során **sértett** sértett nem szédült el,...

A fellebbviteli főügyészség által indítványozott további korrekciónak az ítéletábra nem adott helyt, mert azzal, hogy az ítélet 7. oldal 2. bekezdésében szerepeltette az elsőfokú bíróság az életveszélyes állapot, illetve akár a halál bekövetkezésének lehetőségét a légutak hosszabb ideig tartó elzárásának esetén, orvosszakértő véleményén alapuló ténymegállapítás és nem jogi következtetés, tényállásban rögzítése a vádlott büntetőjogi felelősségének megítéléséhez szükséges.

Annak a tényállás kiegészítésre irányuló indítványnak pedig, hogy amikor a vádlott a párnát gyömöszölte a szájába, a sértett alig kapott levegőt, azért nem adott helyt, mert lényegében a sértett vallomásának felülrértékelését jelentené. Az elsőfokú bíróság megindokolta, hogy milyen körben fogadta el a sértett által elmondottakat a tényállás megállapításánál, az pedig tartalmazza, hogy a sértett védekezett, az arcára szorított párna a légutakat egy időben teljesen nem fedte el, és amennyiben a sértett nem jut megfelelő ideig levegőhöz, úgy súlyosabb következmény alakulhatott volna ki.

A fenti kisebb korrekcióval az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás teljes mértékben a Be. 351. § /2/ bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól mentes, a Be. 351.§ /1/ bekezdésében foglaltaknak megfelelően a felülbírálat során is irányadó volt, határozatát az ítéletábra erre alapította.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett a vádlott bűnösségére, a cselekményeket az I. és II. tényállási pont tekintetében az anyagi jogszabályoknak megfelelően minősítette és indokolta, azonban a III. tényállási pont vonatkozásában az élet elleni cselekmény elkövetésének alkalmatlan módjára vonatkozó jogi értékelése nem helytálló.

Az ítélet tábla e tekintetben a fellebbviteli főügyészség álláspontját osztotta.

A vádlott önhibából eredő, italfogyasztás következtében előállt bódult állapota miatt - a Btk. 25. §-a értelmében - az elsőfokú bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy az alanyi oldal teljessége esetén az aktuális tudattartalma az elkövetéskor mire terjedt ki. A vádlott ölési szándékára - függetlenül attól, hogy utóbb megbánta a sértett bántalmazását és tagadta, hogy meg akarta ölni - a tárgyi tényezőkből, az elkövetés körülményeinek az elemzése alapján, az objektív igazságügyi orvos szakértői vélemények, az elkövetés eszköze, a cselekmény motívuma alapján lehetett következtetni.

A vádlott indulatát a sértettnek az a kérése váltotta ki, hogy tanúskodjon volt élettársa ellen, és a dühét az ital hatása erősítette. A vádlottnak tisztában kellett lennie azzal, hogy a 85 éves sértett megütése, földre esése, majd a földön a sértett arcának párnával leszorítása olyan súlyos következményekkel járhat, hogy akár a sértett halálához is vezethet. Annak felismerése ugyanis, hogy a légzőnyílások hosszabb ideig tartó, a levegővételt lehetetlenné tevő elfedése a sértett fulladásos halálát eredményezheti, a hétköznapi élettapasztalat alapján is nyilvánvaló, amelynek reális lehetőségét a vádlottnak előre kellett látnia.

Nem hagyható figyelmen kívül és alátámasztja a szóban elhangzott kijelentésének megfelelő ölési szándékát, hogy miután a sértett az őt ért ütéstől a földre került, a vádlott mellé térdelt, a párnát a fejére nyomta és olyan kijelentést tett, hogy „most megdöglesz, most megöllek”. Mindezekből következően a vádlott elkövetéskori tudata átfogta magatartásának a sértett halálát előidéző lehetséges következményeit, és ha ezt nem is kívánta, de abba belenyugodva, eshetőleges szándékkal cselekedett.

Az, hogy a sértett bántalmazásának súlyosabb következménye elmaradt, nem a közepes-súlyos fokban ittas vádlott tudatos fellépésének volt köszönhető, ez csak a sértett ellenállásán és a vádlottat megtévesztő magatartásán múlt. Az ölési szándéka akkor nem merülhetne fel, ha az lenne megállapítható, hogy a vádlott indulati és ittas állapotában a sértett erőteljes védekezése mellett ügyelt a sértett légutainak szabadon tartására, nehogy azt túlságosan leszorítva tartsa. Azonban mindez ellentmond a tényeknek, ezért a bizonyítékok eltérő értékelésére irányuló, a vádlott védekezésének elfogadtatására irányuló fellebbezésének az ítélet tábla nem adott helyt.

A nyomozás során beszerzett és a tárgyaláson szóban kiegészített igazságügyi orvosszakértői vélemény alátámasztja, hogy a fejre szorított eszköz, így a párna, alkalmas a légutak elzárására, a légutak huzamos leszorítása esetén fennáll az életveszélyes állapot reális lehetősége, akár a halál bekövetkezése is. Amennyiben a leszorítás megtörtént, még ha a sértett nem is vesztette el az eszméletét - vagy azért mert nem volt teljes a leszorítás, vagy nem tartott huzamos ideig - mindenképpen életveszélyes állapotot eredményezhet. A párna fejre szorítása, ezáltal pedig a légzőnyílások betakarása az elkövetésnek tehát olyan módja, amely a kezdetétől alkalmas életveszélyes állapot, végső soron pedig halál okozására, következésképpen a vádlott tette nem minősül alkalmatlan módon elkövetett ölési cselekménynek.

A vádlott cselekménye két részre osztható. Először a széken ülő sértettet hátulról jobb kézzel ököllel tarkón ütötte, amitől a sértett a földre esett és kiáltozni kezdett. A vádlott egy díszpárnát nyomott a fejére, és az egyik csücskét próbálta a sértett szájába gyömöszölni. A sértett végül elernyesztette az izmait, úgy tett, mintha elvesztette volna az eszméletét. Ezután a vádlott felállt a sértett mellől, majd átment a fürdőbe, megmosta az arcát.

Ezt követően került sor a cselekménysor második mozzanatára. A vádlott, amikor visszatért a konyhába észlelte, hogy a sértett mozog, odament hozzá, és visszaültette a székre. Ekkor bármilyen módon - párnával, ütlegezéssel, más eszközzel történő bántalmazással - lehetősége lett volna a megelőző események hatása alatt lévő sértett megölésének befejezésére, külső tényező, körülmény ebben nem gátolta, de saját elhatározásából elállt az ölési szándékától, így az élet elleni bűncselekmény befejezése elmaradt.

E tényállási részhez kapcsolódóan az ítélet tábla osztotta a fellebbviteli főügyészség indítványát, hogy a vádlott önkéntes elállása folytán az emberölés büntetvényének kísérlete miatt, a Btk. 17. § /3/ bekezdése alapján nem büntethető, büntetőjogi felelőssége a Btk. 17. § /4/ bekezdése értelmében mindössze a maradék-bűncselekményért állapítható meg.

A sértett a bántalmazás során orrduzzanatot, bal könyöktája horzsolásos sérülését, alkarján 3 darab hámozódósos vérbeszűrődéses sérülést szenvedett, melyek külön-külön és együttesen is 8 napon belüli gyógytartamú sérülések, azokkal okozati összefüggésben maradandó fogyatékoság vagy súlyos egészségromlás nem következett be.

A vádlott kísérleti szakban maradt ölési cselekménye - a ténylegesen okozott sérülésnek megfelelően - a könnyű testi sértés vétségének törvényi tényállását meríti ki.

Figyelemmel azonban arra, hogy a 85 éves sértett bántalmazására azért került sor, mert a vádlottat tanúvallomás megtételére kérte volt élettársa tartozására vonatkozó

ügyben, emiatt a sértetten - akivel egyébként jó viszonyt ápolt, a sértett étellel is ellátta - elégtételt akart venni, a cselekményének erkölcsileg elítélendő motívumát alátámasztja. Erre tekintettel - osztva a fellebbviteli főügyészség álláspontját - a maradék-cselekményt az ítélőtábla a Btk. 170.§. /1/ és /3/ bekezdés I. fordulat szerinti aljas indokból elkövetett testi sértés büntettének minősítette.

A bántalmazást követő magatartását illetően az első fokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a sértett pénzének megszerzésére irányuló szándéka csak a megkezdett élet elleni cselekmény befejezését követően alakult ki, és ezzel a magatartásával megvalósította a Btk. 322. § /1/ bekezdés b) pontjába ütköző kifosztás büntettét.

A fentieknek megfelelően az ítélőtábla az emberölés büntettének kísérleteként értékelt cselekmény vonatkozásában az alkalmatlan elkövetés megállapítását a jogi indokolásból mellőzte.

Az első fokon eljáró bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket teljeskörűen feltárta és súlyuknak megfelelően mérlegelte. További súlyosító körülményként az ítélőtábla megállapította, hogy korábban már ittas járművezetés vétsége miatt is volta a vádlott büntetve, ez azonban az eltelt időre tekintettel nem jelentős büntetést befolyásoló tényező. Az elsőfokú bíróság által a Btk. 17. § /2/ bekezdése alapján alkalmazott korlátlan enyhítésre a kísérleti szakban maradt cselekmény alkalmatlan módon történt elkövetésének mellőzése miatt nincs törvényes lehetőség, ezért az ítélőtábla a büntetés kiszabásánál mellőzte.

A III. tényállási pontban szereplő élet elleni cselekmény minősítésének megváltoztatása folytán a vádlottal szemben az aljas indokból elkövetett testi sértés büntette miatt, immár 3 évig terjedő szabadságvesztés büntetés szabható ki. A halmazatban lévő bűncselekmények közül a legsúlyosabban a kifosztás büntette minősül, így a vádlottal szemben kiszabható halmazati büntetés felső határa 7,5 év. Figyelemmel az irányadó törvényi büntetési tételkeretre, az enyhítő és súlyosító körülményekre, a vádlott bűnösségének fokára, valamint a halmazatban szereplő bűncselekmények számára és konkrét tárgyi súlyára, az első fokon kiszabott büntetés törvényes joghátrány, enyhítésére az ítélőtábla nem látott lehetőséget.

A vádlott több súlyos megbetegedésben szenved, 67%-os rokkant, volt élettársa a sérelmére elkövetett cselekményeket megbocsátotta, a vádlott megbánta tettét. A középértéken kiszabott büntetés súlyosítására - figyelemmel a javára értékelhető enyhítő körülményekre - sincs szükség, mert a vádlottra kiszabott szabadságvesztés mértéke és az alkalmazott mellékbüntetések együttes hatásukban megfelelnek a büntetéskiszabási elveknek.

Az ítélet tábla olyan új körülményt nem tárt fel, amely a vád és a védelmi oldal fellebbezésének megfelelően indokolná a büntetés lényeges megváltoztatását, ezért a súlyosításra, valamint az enyhítésre irányuló fellebbezéseknek nem adott helyt.

Az első fokú bíróság járulékos kérdésekben hozott döntései szintén megfelelnek a törvény rendelkezéseinek.

Az ítélet tábla az első fokú ítéletet a Be. 372. § /1/ bekezdése alapján a cselekmény minősítése vonatkozásában megváltoztatta, egyéb rendelkezéseit - melyek törvényesek és megalapozottak - a Be. 371. § /1/ bekezdése alapján helyben hagyta.

A Btk. 99. § /1/ bekezdése alapján az előzetes fogvatartásban eltöltött időt az elsőfokú ítélethirdetés után történt ismételt fogvatartásba vételének napjától a másodfokú ítélet kihirdetésének napjáig a szabadságvesztésbe beszámította.

A másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjával kapcsolatosan felmerült bűnügyi költségről a Be. 381. § /1/ bekezdése alapján rendelkezett.

Győr, 2012. november 20. napján

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Miklós Mária sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Zólyomi Csilla sk.
a tanács tagja

Záradék:

Ez az ítélet és a Győri Törvényszék 2012. március 30. napján kelt, B.3/2011/29. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2012. november 20. napján

. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke